

25 Aar, den anden 29 Aar; det viser sig altsaa her, at det ikke er Livets Skuffelse eller Bitterhed, der har drevet dem til denne Gerning; men simpelt hen den nye Tids Ansvarfølelse over for Samfundsopgaver og Pligtfølelsen over for sin egen medfødte Begavelse.

Frøken Berg er en god Foredragsholder, og hendes varme Veltalenhed for denne Opgave har skaffet hende adskillige Kroner ind til Fortsættelse af Virksomheden. For Resten udfylder de to Venner fuldstændigt hinanden i Arbejdet.

Vi kan kun ønske Frøkerne Marie Petersen og Helene Berg fremdeles Lykke til deres smukke og praktiske Opgave.

J. M

Kvinderne maa selv danne sig en Mening om alle Samfundsanliggender.

Hverdagstanker.

Naar jeg igen sender et lille Ord til „Hvad vi vil“, saa er det atter Kvinderne selv, jeg helst vil tale til; thi det staar atter og atter saadan for mig, at Mændene vinder vi nok, bare vi kan vinde os selv.

Forleden havde vi Fæst her ude paa min Egn, hvortil vi havde indbudt Fru Johanne Meyer. Fruen talte varme Ord ved Bordet om den Lykke det vilde være, om Kvinden blev taget med op i Samfundsarbejdet, om den Uret, der begaas mod den unge Pige, og for Resten ogsaa mod den unge Mand, ved at de faar forskellig Opdragelse og ikke faar Lov at leve og arbejde sammen som Kammerater i Ungdomstiden. Flere Mænd sagde siden til mig, at de var bleven helt optagne af, hvad Fru Meyer havde sagt. Jeg forstod, at de følte det samme, at ogsaa de kunde se, hvor langt rigere Livet vilde blive, om Kvinde og Mand blev to ligestillede Væsener med samme Ret og Pligt til Livet. Men Kvinderne? Ja, det er som vort Blik er blevet mere indsnævret, saa vi har mere svært ved at skue ud over Viderne. Vi er ikke vant til at tumle med nye Tanker. Lyset skærer jo altid i Øjnene straks; men det gaar over, naar vi faar vænnet os til det, og saa befinder vi os dog bedst i Lyset. Jeg er sikker paa, at den Dag dog nok kommer, da Kvinderne selv forstaar, at det dog var langt skønnere at leve fri og selvstændig, med Ansvar for egne Handlinger uden at staa under Formynderskab. Jeg mener ikke hermed, at Kvinderne skal lade være med at gifte sig, saadan som det jo i Reglen opfattes, naar man taler om, at hun skal leve fri og selvstændig. Nej — men Mændene gifter sig jo ogsaa, og de beholder Friheden, Selvstændigheden og Rettigheder som Pligter; hvorfor skal dog alt dette frarøves Kvinden, naar hun bliver Hustru og Moder? Det, som der altid tales om, er hendes skønneste Kald i Verden; for at naa det skal hun kaste sit eget Jeg bort og være et umyndigt Væsen i Følge Loven; er det dog ikke meningsløst?

Ved ovenomtalte Fæst sagde en Mand med rørende Stemme: „Det skønneste Syn, man kan se, er en Moder, der bøjer sig ned over sit Barn“. Som om vi Kvindesagsvenner ikke ser Moderkærligheden som en kostelig Gave baade for hende selv og Bar-

net, hvem kender ikke den Fred og Trøst, vi fandt hos Moder for vores Børger, og hvor ser vi ikke tit den grænseløse Opofrelse, en Moder kan bringe for sit Barn. Og dog — ja, tænk dog — heller ikke Barnet er hendes; om Manden vilde det, kunde han sende det mange Mile bort, saa hun aldrig saa det mere eller fik Lov at bøje sig ned over det.

Jeg ved nok, man hertil vil sige, ja, men hun skal ikke gifte sig med en Mand, som kunde gøre sligt. Nej, det skulde hun ikke; og netop derfor skal hun sidde paa Skolebænk sammen med Drengen, arbejde sammen med Ungersvenden, have den samme Udvikling og være hans ligestillede Kammerat. Men som Forholdene er, har hun jo næsten intet Valg, giftes skal hun jo; med det for Øje bliver hun opdraget, det er Maalet, hun skal naa. I heldigste Tilfælde bliver hun saa oplært i huslige Sysler, bliver saa at sige uddannet til at blive Hustru, til at kunne hygge og sprede Lys i Hjemmet, og dette er sikkerlig noget godt, som jeg vilde ønske, hun forstod i langt højere Grad, end Tilfældet ofte er. Men naar hun nu er opdraget og uddannet til dette og kun til dette, og hun saa ikke bliver gift, hvad saa? Ja, jeg kan ikke se andet, end det saa er forfæjlet, saa staar hun hjælpeløs, kun henvist til at gaar og tjene, saa længe hun kan, og saa tilsidst ende med at komme „paa Sognet“ eller faa Alderdomsunderstøttelse, om hun ikke er Kapitalist fra Fødslen af. Er det da saa underligt, om hun tit i Blinde jager efter at faa en Mand, som har Forsørgelsespligt mod hende? Nej, men det er uværdigt at skulle lade sig forsørge af andre, uværdigt at lægge sit Liv an paa dette. Nej, lad Pigerne lære noget bestemt, et eller andet Fag, det er ligegyldigt, blot det er noget, hvorved hun kan skabe sin egen Eksistens. saa hun ikke af den Grund behøver at jage efter Manden. Naar det er to frie, selvstændige Mennesker, der lige lidt og lige meget trænger til hinanden, som bliver enige om at leve sammen i Kærlighed, da — og kun da — bliver Ægteskabet, hvad det burde være. At Kvinderne ved at dygtiggøre sig, udvikle sig til selvtænkende og selvhandlede Væsener, skulde miste den saa meget lovpriste Kvindelighed, hendes Ejendommelighed, hendes, som det hedder medfødte Kald: at sprede Lys og Hygge omkring i Hjemmene, det forstaar jeg ikke; og bunder alle disse Dyder hos Kvinden ikke dybere, end at der ved Kunst og uretfærdige Love skal fredes om dem, ja saa tror jeg ikke, de er meget værd. Alt godt trives bedst i Frihed! Men Kvinderne maa selv være forstaaende deraf og arbejde med, opdrage de unge Døtre lige saa vel som Sønnerne til selv at kunne raade over deres Skæbne. Lad os kæmpe for at faa Valgret og være med til at bestemme de Love, hvorunder vi skal leve. Se nu, hvor Mændene arbejder, enhver Stand for sig, for at gøre sin Indflydelse gældende ved Lovgivningen. Men Kvinderne — aa lad os dog snart være med, hvor der kæmpes for noget godt, for Frihed og Ret for alle Mennesker.

Flakkebjerg.

Katrine Petersen

Kvinderne bør tænke selv i alle Samfunds-spørgsmaal.

Rajsebreve.

Klap, klap lød det stadigt i mine Ører, mens jeg halvt sovende søgte at blive klar over, hvor jeg egentlig var, men først da jeg ved at strække Armen til Vejrs stødte mod noget haardt, blev jeg saa vidt vaagen, at jeg forstod, at jeg laa i min Køje i Damekahytten. I et Spring var jeg paa Gulvet, for Luften herinde var saa tung og forpestet, at jeg fik en svag Anelse om, hvor drøjt de Mænd og Kvinder, der aarlig sendes til Siberien af deres høje Czar, maa have det, sammenstuvende som de er i endnu snævrere Rum end en Damekahyt — og den forekommer os græsselig, naar vi efter en 4 Timers Søvn vaagner og mærker Dagen udenfor de smaa Ruder. Hurtigst muligt fik jeg mit Ansigt badet og gjorde lige saa hurtigt Toilette, og indsvøbt i mit Rejsetæppe skyndte jeg mig op paa Dækket. Hvilken Forskel! Derne kvalmt og tungt; her den rene, noget skarpe og kolde Søluft.

Endnu er Solen ikke staaet op, men hele den østlige Horisont bliver klarere og klarere, stærkere og stærkere rødmende ved Anelse af den straalende Sejrrherre, der haster hen imod den. Skibet stønner og jager fremad mod Vest, lige som flygtende fra Solen og Lyset. Et kort Øjeblik gaar der som en Bæven gennem Horisontens nederste Skylag, en Bræmme af violetrød Tone breder sig milevidt omkring; da stiger Solen gul og rund som en Æggeblomme op over Skyrandene. Dagen, denne hastende, higende, ilende Dag, kommer med sine Krav til vor Side af Kloden. Der gik gennem Havets store, ensformige Bølgen lige som en Bæven, da Liv- og Lysbringeren viste sig. Endnu er der mørkt og øde og tomt, men ogsaa fredeligt mellem Molsbækkerne, der hist og her aabner sig og fanger vort Blik ved den rugende Stilhed, vi aner derinde. Men se, der for ude Østkystens Skove, der lige som jublende suge Solens Lys og Varme til sig. Der er de unge, ranke Træer, der med ungt Livsmod vil op at vokse, trives, leve; de elsker Solen og vaagner til Liv ved dens første Straaler; der er de gamle, knudrede Bøge, der fryder sig ved de unges Vækst, ved Fuglesangen, Blomstertæppet ved deres Fødder; der er Smil over det hele, nu Solen kaster sine Straaler ind mellem Stammerne.

Nærmere og nærmere rykker vi vort Maal: Aarhus Domkirken har længe været synlig. Byens Huse træder nu ogsaa tydeligere frem af den ubestemmelige Masse, der til en Begyndelse viste sig. Landevejen fra Morselisborg Skov tegner sig som en lys Streg i hele det grønne Landskab. Vi spejder efter det kendte Køretøj, der i sindig men velberegnet Tempo kører mod Byen for at naa Havnen, naar Skibet gaar gennem Molerne. Og der holder da ogsaa vort Køretøj. En velbekendt Haand svinger med Hatten og en velbekendt Stemme raaber os et solidt jysk „Godmorgen“ i Møde.

Sindige, støtte, langsomme gaar Dragerne langs Bolværket. Det jyske, noget tunge men hjertelige Tonefald naar vort Øre. Der er ingen nervøs Hasten, hverken i Gangen eller i Stemmen. Hvor denne Ro virker velgørende paa et overtræt Menneskes Nerver.

Al Støjen, alt Arbejdet, al Hvirvlen, al Hovedstadens Jagen og Hastværk er glemt, og foran os ligger en hel Maaned af frede-